

Pieter Aspe
Import

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Hoofdstuk 1

André Dumoulin probeerde *De geboorte van Venus*, Botticelli's bekendste schilderij, te visualiseren in zijn hoofd terwijl hij met hangende schouders langs de vloedlijn slenterde. Hij was geen kunstliefhebber, evenmin was hij onder de indruk van de glorieuze zonsopgang die opnieuw een hete dag aankondigde, hij had het gewoon nodig om aan iets anders te denken, te vergeten dat hij vannacht in het casino van Blankenberge negenduizend euro had vergokt. Wroeging en opluchting. Wroeging omdat hij het verlies nooit meer kon goedmaken, opluchting omdat geldgebrek noodgedwongen een einde had gemaakt aan de drang om ermee door te gaan. Zijn vrouw en twee vrienden waren op de hoogte van zijn verslaving, ze hadden hem aangespoord professionele hulp te zoeken. Hij had hen in de waan gebracht dat hij hun advies had gevolgd, zij wisten niet dat het van kwaad tot erger was gegaan, de put steeds dieper werd, het gat niet meer te dichten was. Hij vroeg zich af hoe lang het nog zou duren voor zijn werkgever erachter kwam dat hij de afgelopen maand al twee keer een aanzienlijke som had verdonkeremaand door valse facturen op te stellen en het geld op zijn rekening te laten bijschrijven. En dat was nog maar het topje van de ijsberg. Hij was de tel kwijtgeraakt voor hoeveel hij bij louche kredietverstrekkers

in het krijt stond, welke vrienden en kennissen hij nog geld verschuldigd was. Venus vervaagde, hij slaagde er niet in het beeld vast te houden dat hem als jongen van veertien zo diep had getroffen, de eerste naakte vrouw die zijn ogen hadden aanschouwd. Tegenwoordig hoefde niemand die een stel borsten wilde zien nog een museum binnen te lopen of een kunstboek open te slaan, je kreeg ze ongevraagd geserveerd als de zon scheen. André bleef staan, hield zijn hand boven zijn ogen, kneep ze dicht tegen het felle licht, tuurde over de immense watervlakte en daarna over het onaangeroerde strand waar zich straks tientallen schaars geklede godinnen zouden neervlijen, pronken met hun afgetrainde lichamen, geduldig wachtend tot iedere vierkante centimeter van hun huid diepbruin was gekleurd. Zijn gedachten dreven weg als schuimvlokken in een leeglopend bad, vederlicht en broos. Het duurde een aantal seconden voor hij zich realiseerde dat de hobbel waar zijn starende blik was blijven hangen een mens was. Hij schrok op uit zijn dagdromen, versnelde de pas in de richting van de langwerpige verhevenheid die herkenbaarder werd naarmate hij dichterbij kwam. Het was het lichaam van een kalende man met een normaal postuur. André schatte hem een jaar of vijfenveertig. Hij leek morsdood, maar hoe kon je zoiets met zekerheid weten? Hij ging op zijn hurken zitten, probeerde een polsslag te detecteren. De drenkeling

voelde ijskoud aan. André was geen arts, maar het kon bijna niet anders dan dat de man die hij voor een hobbel had aangezien al een tijdje dood was. Wat nu? Hij keek schuw en onrustig om zich heen. Er viel in de wijde omgeving niet één vroege wandelaar of jogger te bekennen. André krabbelde overeind, zette twee stappen naar achteren, bekeek het lijk onderzoekend. Vreemd. De drenkeling droeg dure schoenen, een jasje van fijn leer, een Breitling-polshorloge en er zat een knoert van een zegelring om zijn vinger. Mensen die van plan waren zelfmoord te plegen lieten hun kostbare spullen thuis of deden ze af voor ze in het water sprongen, want dat was wat er waarschijnlijk was gebeurd. De zegelring en het kostbare horloge prikkelden zijn nieuwsgierigheid. Wat als... Het dilemma hield hem gedurende een aantal minuten bezig. Ondertussen streken vier meeuwen op een paar meter afstand van het aas neer, wachtten rustig af tot ze de kans kregen hun honger te stillen. André verjoeg ze met armgezwai en geschreeuw, de brutale vogels lieten zich niet afschrikken, ze kwamen steeds talrijker terug, hoe langer hij wachtte, hoe moeilijker het zou worden ze op een afstand te houden. Talmen had geen zin. Hij haalde een mobieltje uit zijn broekzak, belde de hulpdiensten, bleef bij het lijk van de onbekende staan tot de ambulanciers arriveerden.

Hannelore droeg een doorzichtig niemendalletje dat Van In haar lang geleden cadeau had gedaan. Ze had het een keer gepast om hem zijn pleziertje te gunnen en het daarna veilig opgeborgen wegens te weinig verhullend. De aanhoudende hittegolf was de enige reden waarom ze het weer uit de kast had gehaald. Van In had er gelukkig niet van geprofiteerd en haar met rust gelaten, de verlammeende hitte zorgde er immers voor dat de meeste mannen bepaalde inspanningen vermeden. Het leven beperkte zich nog tot essentiële activiteiten als drinken, douchen, een beetje eten en voor de rest alleen doen wat strikt noodzakelijk was. Hannelore had koffie gezet en een stokbrood gesneden voor wie een hap door zijn keel kon krijgen.

‘Volgens de weerman wordt het morgen wat koeler.’ Van In zag er niet uit in shorts, een hemd met korte mouwen en op sandalen, maar hij trok zich de blikken van zijn collega’s en de flauwe grapjes die ze erover maakten niet aan, dat had hem te veel energie gekost. Zweetvlekken tekenden zich nu al af onder zijn oksels, hoewel hij juist had gedoucht.

‘Dat zei hij gisteren ook, ik hoop dat ze vandaag onze airco komen leveren.’

De hittegolf hield het grootste deel van Europa in haar greep, de vraag naar mobiele aircotoestellen was met ruim drieduizend procent gestegen, de fabrieken kon-

den de vraag niet bijhouden hoewel er 24/7 werd geproduceerd.

‘We kunnen ook in de auto slapen.’

‘Waarom niet in de koelkast?’ klonk het schamper. Het scheelde niet veel of de onschuldige woordenwisseling was op een fikse ruzie uitgedraaid, twee slape-loze nachten hadden hun humeur geen goed gedaan. Gestommel op de trap smoorde het dreigende conflict, als de kinderen er niet waren geweest was het wellicht zover gekomen.

Zlotkrychbrto leek op een goedkope kloon van Frankenstein met zijn priemende ogen, vierkante kop, hoe-kige schouders en platgedrukt haar. Hij zag er ook niet opgewekt uit omdat hij geen ochtendmens was. Het enige voordeel van vroeg opstaan was dat het aan de vloedlijn aanmerkelijk frisser was dan in zijn slaapkamer. Twee geüniformeerde agenten van de Blankenbergse politie escorteerden hem naar de plek waar de drenkeling lag. Ze hadden het lijk een vijftal meter verplaatst vanwege het opkomende tij.

‘Hebben jullie de technische recherche gebeld?’

‘Ze zijn onderweg’, haastte een van de agenten zich. Hij kende de reputatie van de stugge wetsdokter die al sinds jaar en dag in Blankenberge woonde, ze konden beter vriendelijk tegen hem doen, iedereen wist dat de Pool een hekel had aan de lokale politie, vanwege een

misverstand twee jaar geleden, tenminste dat was zijn versie van de feiten. In het pv dat de collega's hadden opgesteld stond dat er meer dan drie promille alcohol in zijn bloed zat en dat hij weerspanning was geweest, met als gevolg dat een van de agenten die hem in de cel had willen opsluiten in het ziekenhuis was beland.

‘Komt er ook iemand van de recherche?’

‘Ja’, zei de andere agent. ‘We hebben de federale politie op de hoogte gebracht.’

‘Federale politie, mijn kloten. Het slachtoffer bevindt zich op het grondgebied van Brugge. Bel als de bliksem Van In en doe hem de groeten.’

Geen van beide agenten durfde een discussie aan te gaan op welk grondgebied het slachtoffer zich bevond omdat ze het zelf niet goed wisten.

‘Goed zo.’

Zlotkrychbrto boog zich moeizaam voorover, klapte zijn tas open, haalde een spuit uit de verpakking en plofte de naald in het rechteroog van de drenkeling. Het gezicht van de ene agent trok wit weg, de andere draaide zich om terwijl hij zijn mobieltje uit zijn broekzak haalde. Ze hadden allebei gelukkig nog niets gegeten.

Van In en Saskia arriveerden een halfuur later. De schone en het beest. Zlotkrychbrto begroette hen met een scheve grijns en een stevige handdruk. Saskia beet op haar onderlip, haar vingers voelden aan alsof ze

tussen een bankschroef hadden gezeten, maar ze bleef glimlachen omdat ze wist dat hij het niet met opzet had gedaan. Ze vond het wel merkwaardig dat hij met zulke grove knuisten mensen met een ongelooflijke precisie in stukjes kon snijden.

‘Waar is onze bruine ridder?’

‘Voor een onderzoek naar het ziekenhuis.’

‘Is hij weer te geweldig geweest in bed?’

‘Nee, Zlot, het is niet wat je denkt. Guido voelt zich de laatste tijd niet zo goed, hij wil weten wat er aan de hand is.’

‘Ik ga in ieder geval akkoord met je nieuwe keus.’

‘Ik ben niemands keus, doktertje. Je zou je moeten schamen om op die manier over vrouwen te spreken.’

‘Vrouwen, meisjes zul je bedoelen. Hoe oud ben je eigenlijk, Saskia? Twintig?’

‘Denk maar niet dat ik je gezever als een compliment beschouw.’

Van In haalde diep adem, stak een sigaret op, inhaalde diep. De korte wandeling over het strand was behoorlijk vermoeiend geweest, zijn kuitspieren deden pijn, maar dat had niets te maken met de inspanning die hij had geleverd. Het gebeurde steeds vaker dat hij ’s nachts met verkrampte benen wakker werd en dat de pijn overdag weer de kop opstak. Misschien kon hij beter het voorbeeld van Versavel volgen en zich ook eens in het ziekenhuis laten onderzoeken.

‘Gaan jullie nu alsjeblieft ophouden met kibbelen. Het is te warm om ons druk te maken. Vertel me liever wie het slachtoffer gevonden heeft.’

Er liep een straaltje zweet langs zijn slapen naar beneden, zijn hemd voelde klam aan op zijn huid en hij was kortademig. Het werd inderdaad hoog tijd dat hij anders ging leven. Waarom niet vanaf nu? Hij bekeek de sigaret die hij net had opgestoken, gooide ze achteloos in het zand, haalde opnieuw diep adem. Het maakte weinig verschil. Hij wierp een blik over zijn schouder, zag de vrachtwagen van de technische recherche over de Zeedijk rijden. Inderhaast opgeroepen agenten waren druk bezig met het afbakenen van een perimeter en dat was geen overbodige maatregel. De eerste zonnekloppers en nieuwsgierige oudjes die de drukte vanaf hun balkon hadden waargenomen troepten samen op de promenade. Toeristen en gepensioneerden, ze vormden een even grote plaag als de meeuwen.

‘Een zekere André Dumoulin’, zei Zlotkrychbrto. ‘Hij heeft ook de hulpdiensten gebeld.’

‘Waar is hij?’

‘De politie van Blankenberge heeft zijn verklaring genoteerd en hem daarna naar huis gestuurd. Volgens hen woont hij in de buurt.’

‘Oké. Dan laten we hem voorlopig met rust. Wil jij onze Blankenbergse collega’s vragen of ze me een kopie van die verklaring kunnen bezorgen?’

‘Ik vraag me af wat onze chef zou doen zonder assistent’, lachte Saskia.

‘Stuntelen, meisje.’

‘Ik ben je meisje niet, Zlot.’

‘Dat is dan bijzonder jammer.’

Saskia keek de mannen strijdlustig aan, zij trokken een onschuldige smoel. Zelfs Van In vond het niet seksistisch een knappe vrouw ‘meisje’ te noemen.

Hakim keek met een vertederde blik naar de vrouw die naast hem lag te slapen, hoewel hij zich zorgen maakte om hun toekomst. Het was waar dat ze voorlopig niets hoefden te vrezen van de sadisten van IS die het grootste deel van zijn familie op een barbaarse manier hadden uitgemoord, de vraag was hoe lang het nog zou duren voor ze ook Europa onder de voet liepen. Hij had waarschijnlijk zijn schouders opgetrokken indien iemand hem die vraag een week geleden had gesteld, maar vanochtend was hij wakker geworden met het prangende gevoel dat er iets mis aan het gaan was. Hij wist alleen niet wat. Hij legde zijn handen onder zijn hoofd, keek naar het plafond, probeerde zich de sterrenhemel voor te stellen die hij als kind urenlang had liggen bewonderen in de woestijn terwijl hij zich zoals ieder kind had afgevraagd of het heelal werkelijk oneindig groot was, of het ergens stopte en wat er dan achter lag. De herinneringen aan vroeger